

Fóbia

RÉSZLET

Kevésbé volt gyanakvó, mint gondoltam volna, pedig sejtettem, hogy nem hiszi el, amit mondok. Valahol jogosan persze, mert vagy három dolgot is hazudtam. Hogy hol, és kivel vagyok. Mit csináltam egész délután. Miközben beszéltünk, azon töprengtem, hogy szerintem már ösztönösen azt felelem anyámnak, amit hallani akar. Kislányom, csak *könnyebbé* akarom tenni számodra a valóságot, merthogy neked még van lehetőséged úgy élni, ahogy nekem már nem, hallom folyton. Persze a legtöbbször nem teszi azzá, de ezt csak nagyon kivételes alkalmakkor mondom meg neki, és akkor is hiába. Ritkán annyira kedves, mint amilyen akkor volt, és arra gyanakodtam, hogy ha szemtől szemben állunk, és látom az arcát, a ráncait, ahogy hunyorog, mialatt beszél, más lesz majd. Jól ismerem azt a megvető pillantást, amit a távolság sem rejthetett el. És hogy szerintem nem a dolgomat csinálom, *állandóan* csak szórakozom. Volt, hogy naponta hat, vagy akár hét órát is gyakoroltam akkoriban. Nyár elején ki is kellett hagynak több mint három hetet az inhévelygyulladásom miatt. Kivételesen talán a megértő hangnem kedvetlenített el. Közben mintha mégiscsak rejtőzött volna benne némi gúny, bár eldönthetetlen volt, csupán képzelem-e, vagy tényleg éllel mondta azt, hogy maradjak, ameddig csak jólesik. Úgy éreztem, nagyobb hévvel ülnék le az asztalhoz, és kérnék még egy italt, ha lenne mi ellen lázadni megint. Tehát a gyanakvás bennem él, gondoltam aztán, amit a kedvesség jól megforgat, de sosem tüntet el. A húgomról is kérdezett. Mintha bármit is tudtam volna úgy általában arról, hogy hol van. Csak két év van közöttünk, de ő úgy kezeli, mint valami óvodást, és amikor rá gondolok, a saját helyzetemet is jobban értem már. Fogalmam sincs, anyu, mi van vele, hogy mit csinál, mondtam kissé érzéketlenül. Aztán a semmiből egyszer csak ez: „Csabával beszéltél?” Már miért beszéltem volna, hónapokkal ezelőtt sza-

kíottunk, mondtam. Azt hittem, barátkoztok, fűzte még hozzá. Nem, nem barátkozunk, zártam le a témát. Miután kinyomta, mozdulatlanul álltam, mert kifordított volt mindkét helyzet, a látható és a láthatatlan, hiszen akit láttam, ahogy az asztal mellett áll már, és időnként rám néz, még mindig ismeretlen volt, aki pedig nem állt ott, hiába volt több mint ismerős. A szívem a tenyeremben lüktetett. Azon kaptam magam, hogy már húsz fölött járnak a számok a fejemben, vagyis megint, újra számolok, s hogy milyen idegen, mégis nyilvánvaló a nyomás, maga a test, ami reagál, és hogy mindig is mennyire meghatározott.

Háromszor rezzent meg a mobil a kezemben. Nehezen bírom megállni, hogy ránézzek, ha érkezik valami. Láttam, hogy a Berkes Laci ír. Az ő profilképe volt fölül, és már a látvány elkedvetlenített. Ismét arra gondoltam, törölöm, vagy hogy legalábbis olyan állapotba kéne tenni, hogy ne ír hasson havonta legalább fél tucatszor. De tudtam, nincs ilyen köztes állapot, és hogy nekem kell döntést hozni, minél előbb. Szerencsétlen, sosem adott igazi okot rá, hogy megtegyem ezt a lépést, egyszerűen csak minden mondatával bosszantott, és a két naponta elküldött egyszavas, flegma válaszaim nyilván nem voltak elég elrettentőek. Gyakran tűnődtem azon, vajon mi lehet a fejében, mikor úgy ír, mintha egyébként kedves volnék vele, s hogy a mondatai egyfolytában olyasmikre adnak választ, amiket sosem kérdeztem. Talán csak szórakoztatott, hogy mindig, folyton belevág, bizonygatja, hogy szeret, és az érdeklődő hangnemtől hogyan jut el aztán az értetlenkedésig, a felháborodásig. Ahogy átsüt a szavain a düh, majd újra és újra megírja, hogy nem értem őt, semmibe veszem, megalázom, pedig milyen – nem volt soha kedvem visszakeresni a jelzőt – kapocs van kettőnk között. És a legmeggrázóbb, gondoltam a telefont a kezemben tartva, hogy bár a szánalmom kívül soha semmit nem éreztem iránta, mégiscsak igaza van. Mert hát, mit tudhatok én az érzéseiről, és talán az egyetlen vagyok, aki mindezért nem kárhoztathatom. Viki hívott közben, de nem vettem föl. Írt is. Arról, hogy megint összevesztek Áronnal. Ebben nem volt semmi meglepő. Azt is hozzátette még, hogy ne menjek, mert tudja, találkoztam a sráccal. Mintha a havi kitudjahányadik csetepatéjuk miatt azonnal ugranék. Amúgy meg, nem is rémlett, hogy mondtam neki. Bosszantott, hogy esetleg úgy érti, kezdettől fogva nem azért volt ez az egész, hogy a fiú lefotózzon. Aztán azon tűnődtem, hogy ezeket a dolgokat talán csak én nem látom tisztán, hiszen még mindig itt vagyok. Nem is tudtam, hogy ha ő lenne az én helyemben, mit írnék neki. Bizonyára semmit. Hiszen úgyis elmondja, kiszínezi, még azt is, ami nincs. Már bepötyögtem azt a három szót, hogy *hagyd ott végleg*, de

szerencsére idejében megjött az eszem, és töröltem. Megfogadtam, hogy üzenetben ilyesmit soha, mert utólag biztos megbánnám. Egyébként is elhamarkodottnak tűnt akkor minden.

Zavarni kezdett, hogy ott állok egyedül, mégsem mozdultam, mintha várnék egy lökésre, pillantásra, ami utat nyit abban a nagy tömegben. Hol az asztal felé néztem, a fiúra, hol pedig a világító telefonra, és emlékszem, az volt bennem, hogy ha elindulok haza, a bizalmatlanság helyébe a csalódottság érzése lép majd, s hogy semmitől sem irtózok jobban. A poharam a pulton árválkodott. Félig volt sörrel. Odaléptem, hogy igyak egy kortyot. Hallottam, hogy az asztalnál vitáznak valamiről. Az volt az érzésem, valaki figyel. Ahogy végigfuttattam a szemem az arcokon, a fiút és a hűgát kivéve egyetlenegy volt csak ismerős. Az a lány, még az Akadémiáról. Ágnes, talán. Karvezetésre járt. Sovány volt, az tűnt föl először. Hogy egészen más, mint régen, amikor szépnek láttam, még az iránta érzett megvetésem ellenére is. Büntudatom támadt az érzéstől, vagyis attól, hogy valaha ezt éreztem. A nevében nem voltam biztos, de egy történetet tudtam róla, amihez ráadásul közöm volt nekem is. Sokan sokféleképpen beszéltek az esetről, és talán én voltam az egyedüli, aki hallgattam erről akkor. Nem bírtam levenni róla a szememet. Még akkor sem, amikor engem nézett már, annyira összerlódtak azoknak a hónapoknak az érzései. Képtelen lettem volna megszólítani. Szerencsére nem is volt szükség rá. Öt évvel korábban történt mindaz, és rájöttem, hogy ahhoz kellően mélyre temettem magamban, hogy ne bukkanjon föl csak úgy, ám ahhoz viszont nem eléggé, hogy ne élessze újjá egy másik tekintet látványa, amiben nyilvánvalóan benne él. Ez még Csaba előtt volt jóval, az egyetem elején. Úgy éreztem, annak, amit a lányban újra fölfedeztem magamnak, valóban köze van az akkori viselkedésemhez, de hogy ezt azokban az időkben nem tudtam. Már az egyetem első heteiben megtetszett Gergő. Úgy alakult, hogy közös társaságunk lett. Eljártunk helyekre, és szerettem volna, ha kialakul köztünk valami komoly. De ő azt a lányt szerette, aki – mikor ott a pultonál állva újra ittam a sörből – rám nézett megint. Már vagy harmadszor, mintha az én tekintetem is jelentene valamit neki. Talán megfordítva éppen azt, ami bennem váratlanul föllobbant. Azt az érzést, hogy nem szeretnek viszont, ismertem már akkor is, de azt, hogy olyasvalakit szeretek, aki reménytelenül szeret valaki mást, még nem. Gergő minden erőfeszítése kudarcba fulladt, és az összes ilyen eset jó alkalom volt arra, hogy velem legyen. Hogy fokozatosan elhithesse velem, vagy inkább

elhitethessem magammal, valójában engem akar. Növekedett is bennem valami fájdalommal vegyes bizalom iránta, annak a reménye, hogy a csalódottsága irántam érzett szeretetbe fordul át. Nem tudtam volna megmondani, mi tetszik benne igazán, de nem is kérdezte senki, s mivel én magam sem kérdeztem, csak hallgattam, sosem arra érkezett válasz, ami igazán érdekelt. Megdöbbenő volt, hogy ott van előttem az az este, pedig jó régóta nem gondoltam rá. Ahogy ott ülünk a lányokkal az asztalnál, majd táncolunk, és lopva követem az eseményeket. Rengeteget nevettem, de az is csak álca lehetett, mert közben nagyon is feszült voltam. Így utólag tudom már, hogy amint néztem őket, ott volt bennem az egész. Mintha előre el lehetne szenvedni valamit, ami még csak nem is igazán velem történik, ám az érzések összegabalyodtak, és fogalmam se volt, mi mire vonatkozik. A pultra támaszkodva ott volt újra a keserű érzés, mint amikor a múltban megjelentek együtt, s ami azon az estén minden italnál és nevetésnél erősödött, addig a pontig, amit egyébként nem kívánnék senkinek. Nem tagadom, élt bennem a vágy, hogy szétválasszam őket. Hogy Gergőt megszabadítsam tőle, de még csak tennem se kellett szinte semmit. Minden tálcán kínálkozott akkor, és újra látva a lányt, megrémisztett a saját, szeretetnek álcázott szívtelenségem. Már a tánctéren voltunk, amikor megláttam, hogy valaki mással van, nem Gergővel, és azonnal megnyugvás töltött el. Figyeltem, hosszan, ahogy elárulnak valakit, aki szeret. Szeret, csak épp nem engem. Ha valamit, ezt akkor is tudtam, sőt akkor tudtam csak igazán, mégse voltam képes ellenállni. Nem megtenni azt, amire olyan régóta vágytam. Hamar egymásra találtunk Gergővel ott a tömegben, s bár be voltam csípve, tudtam, ki kire gondol. Hogy sokkal jobban kívánom őt, mint ahogyan ő kíván engem. Mégis vigasztalni akartam, és közben meg is szerezni magamnak. Minden pontosan úgy történt akkor, ahogy elképzeltem. Ahogy akartam, hogy legyen. A magabiztosságom perze csak arra a néhány órára szólt. Reggelre elillant. Fejfájás maradt belőle, meg a félelem, hogy folytatni kéne azt, aminek már a kezdete, és így a jövője is, meglehetősen kétes. Nem tudom, aggódtam-e úgy valaha, mint az azt követő néhány napban. Megesküdtem volna, hogy teherbe ejtett, olyan mélyen éreztem magamban. A látásom is megváltozott, a tapintás, a bőröm. Minden egyszerre lett vizenyős, mégis éles, közeli. Az illatok elnehezültek. A fény sem fehér volt, hanem kerek, színekkel teli. Aztán egyik pillanatról a másikra semmivé foszlott az egész, mert a teszt azt mutatta, hogy más miatt volt a változás bennem. Talán csak a félelem öltött testet amiatt, hogy semmi sem tart örökké. Hogy tényleg csak birtoklási vágy volt, szerelem nem.

Kiittam az utolsó néhány korty sört a pohárból, miközben arra gondoltam, hogy ha valakinek elmesélném ezt, itt meg is állnék. Nem volna szüksége rá, hogy tudja, mi jött ezután. De nehéz az emlékezetnek gátat szabni, s minél inkább el akarom fojtani a szavakat, azok annál nagyobb erővel törnek a felszínre. Mintha minden ellentétes irányba menekülne, mint amerre kergetem. Pár héttel később ültünk egy kávézó teraszán Vikivel. Ő volt az egyetlen, aki tudta, mi volt köztem és Gergő között azután, ami a buliban történt. Vagy egy órán át csak néhány szót szólt, teljesen értelmetlen dolgokról. Tudtam, hogy mellébeszél, de arról sejtelmem se volt, hogy szándékosan, s hogy mindez azzal függ össze, ami ott a pultnál állva újra eszembe jutott később, és hogy nem felszabadulok, hanem nagyon mélyre zuhanok majd a szavaitól, mert aztán úgy mondta, hogy még véletlenül se tudtam nem magamra venni. Nem te estél teherbe, hanem az a csaj, mondta ki váratlanul. Nem kellett, hogy hónapok teljenek el, már akkor biztos voltam benne, mi történt. És abban is, hogy ha Gergő megtudja, milyen lehetetlenül fáj majd neki. Nem tudom, mit válaszoltam volna, ha azt kérdezi, én vállaltam volna-e a gyereket, de azt igen, hogy elemi erővel tört rám az az érzés, ami előtte, abban a néhány napban is, és hiába próbáltam, nem lehetett megtartani. Akkor éreztem először a keserűséget amiatt, hogy talán hiábavaló ez az egész, s hogy kiüresedem.

Teljesen leizzadtam. El akartam szívni egy cigit. Több mint fél éve nem gyújtottam rá, de akkor semmilyen orvosi utasítás vagy fogadalom nem érdekelt. Odaléptem az asztalhoz. Megkértem a fiút, hogy adjon egy szálát, de nála nem volt, majd valaki, nem is emlékszem rá, ki, felém nyújtott egyet a társaságból. Jólesett a figyelmesség, mintha az egyben valami mást is jelentene. Megint egymásra néztünk a lánnyal. A tekintetéből ítélve nem voltam biztos benne, emlékszik-e rám. Vagy ha emlékszik is, hogyan. Mit is jelentek neki. Jelentek-e bármit egyáltalán. Pedig jó lett volna érteni. Föltenni néhány kérdést, még ha nem is volt ötletem, pontosan micsodát. Elképzzelhetetlen lett volna, hogy akkor, utána érintkezzünk, és rájöttem, hogy a megértési vágyam inkább abból fakad, ami most vagyok, és nem abból, ami akkor voltam. A táskámat az egyik szék támlájára akasztottam, majd mondtam a fiúnak, hogy elszívom kint a cigit. Nehéz lett volna elmondani, miért egyedül. Meg is zavarodtam attól, hogy megint magyarázkodnom kell, s hogy talán még akkor sem érti majd meg, miért így. Mindjárt jövök, mondtam sután. Rendben, felelte, és akkor meg már azt éreztem, lehetne érdeklődőbb.

Kellemes szél fúj a hosszú sétálóutcán. A szemközti helyek nagy része zárva volt. Szerdán alig utalt valami a hétvégére még. Nagy, kerek gömb volt föl a hold, épp azután bukkant elő egy felhő mögül, hogy kiléptem. Az erős fény határozott kontúrt adott a tárgyaknak. Jobbra minden házfal tündökölt, mint február elején, a születésnapom körül, amikor az a nagy fényjelenség világított odafönt. *A holdfény szonáta nélkül is holdfény*, ez a mondat lüktetett bennem, csak épp nem tudtam, kitől. Gyújtóm persze nem volt. Páran háttal álltak, tőlem jobbra. Közelebb léptem, hogy tüzet kérjek. Most sem értem, hogyhogy nem ismertem föl azonnal, már háttal állva. Időnként a legszembetűnőbb dolgokat sem észlelem. Odaszóltam az egyik srácnak, hogy adjon tüzet. Ketten is megfordultak hirtelen. Az egyikük Csaba volt. Eltelt néhány másodperc, mire fölfogtam, hogy ő az. Ösztönösen a másik srácot néztem, biztos azért, mert nála volt a tűz. Csaba köszönt. A nevemet is kimondta azzal a szíával együtt, mintha nyomatékosítani akarná, ki voltam, az ott állók számára, és egyúttal számomra is, s mintha kicsit még mindig ugyanaz volnék. Dühített. A srác közben vigyorogva tartotta a gyújtót. Nem tudtam, mit kezdjek vele. Aztán nem odahajoltam, hanem elvettem, és már inkább csak zavaromban, meggyújtottam a cigit. Valamit motyogtam, amit nehéz lehetett köszönésként érteni. Erősen kellett kapaszkodnom abba a szálba, hogy el ne dőljek. Hogy a lábam, ami odabent is remegett már, képes legyen megtartani. Rettenetesen hosszú volt az az öt perc. Fogalmam sincs, miket mondhattam, pedig beszéltem. Többen felém fordultak, mintha csak visszatértem volna közéjük. Ismerős is volt egy-két arc, bár a hozzájuk tartozó neveket nem tudtam volna megmondani. Eszembe jutott, hogy arrébb megyek, hiszen végül is semmi dolgom velük – végig ezen gondolkodtam, ezért sem fogtam föl semmit a mondatokból. Maradtam. Lehet, hogy gyávaságból. Az utca túloldalán, a szemközti házak tövében nagyon sötét volt. Minden slukknál nehéz lett a tüdőm, s szerintem az a nyomás tartott egyben. Az újraéledt bódultság tette lehetségessé, hogy annyi ember között mégiscsak egyedül legyek. Csakhogy zavarni kezdett, hogy nincs igazi közöm a közelemben állókhoz, és ha az egyikükhöz volt is valaha, az sem valóságos már. Ha volt is bennem fájdalom, márpedig volt, nem a sok csalódás miatt. Egyszerűen csak ránéztem, és tudtam, hogy nem szeretem már. Hiányzott az az érzés. Maga az érzés, hogy ne csak a tüdőmbe áramló füsttől legyek bódult, hanem hogy legyek állandóan az. Hogy annak érzem magamon a szemét, aki már egy kérdéssel is változást hoz és újrafogalmaz. Nem tudom, mennyi idő telt el azután, hogy megéreztem ezt, és abban sem vagyok biztos, hogy nem utólag állt-e csupán össze egy megfogalmazható egészé. Majd hirtelen

ott volt újra az érintés a bal karomon. Aztán a nevemet is hallottam, egészen közletről. Csaba nevetett. Ha mellettem állt volna, biztos jobban megijedek attól, hogy olyasmi történik, amit egyáltalán nem akarok már, de mivel vagy egy méterre volt, arra gondoltam, a fiú az. És amikor hátrafordultam, láttam, hogy tényleg ő. Hirtelen elenyészett a többiek zavaró közelsége. Nem érztem, hogy tartanom kéne tőlük. Egyszerre váltott valóra bennem valamit, és tett érinthetlenné, pedig rám nézve csak annyit kérdezett, lenne-e kedvem elmenni vele még máshová.

© Szöllösi Mátyás